

lemmer berettigede til i Almindelighed at omhandle, hvorvidt Lovudkastet bør antages eller ikke."

Frølund: Jeg tænkte kun at give en personlig Oplysning, thi det var ligesom et Løfte, jeg havde givet ved anden Behandling. Jeg skal dog ikke Videre indlade mig herpaa, men kun bemærke, at det forekommer mig at ligge i Sagens Natur, at der kunde ventes et Forslag fra mig, og jeg vilde derfor sige, hvorfor jeg ikke er kommet med et saadant. Man skal nemlig have fem Medlemmer med for at stille et saadant Forslag ved tredje Behandling, men ved at samtale med de Mænd, som jeg ellers pleier at stemme med, fandt jeg, at der ikke var nogen synderlig Stemning derfor, og sik i det Hele det Indtryk, at man ansaae Finantsloven for at være ganske god, som den er. Jeg har imidlertid den modsatte Mening, og da jeg ikke kan sætte den igjennem, saa vil jeg stemme imod Loven.

B. Christensen: Forinden jeg for mit Vedkommende giver min Stemme for Loven, maa det være mig tilladt at gjøre opmærksom paa, at det paa ingen Maade er, fordi Loven i det Hele taget tiltaler mig; endnu mindre er det for ved min Stemmegivning at udtale noget som helst Bifald til et Ministerium, hvis væsentligste Forholdsregler jeg meget strengt fordømmer; men det er navnlig, fordi mine politiske Venner og jeg altid have været temmelig enige om, at dette Thing ikke lettelig skulde optræde med Hensyn til Finantsloven, der nærmest maatte være at behandle udtømmende i det andet Thing. Vi have ganske vist haft nogen Betænkelighed navnlig med Hensyn til § 6, hvoraf man denne Gang har udeladt Sætningen „fremdeles bliver at udrede den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarchie fælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet fælles Indtægter." Vi have ganske vist haft nogen Betænkelighed ved denne Paragraph; men vi have opfattet denne Udelabelse som en Aerkjendelse af, at der ikke længer paaligger Kongerigets særlige Indtægter nogen Udbedelsespligt til det forhenværende Fælles-

skab, og forsaavidt have vi troet at kunne fristage os for ethvert som helst Endringsforslag og navnlig ogsaa for det af min ærede Nabo (Frølund) antydede. Idet vi altsaa give vor Tilstemning til denne Lov, forvare vi os udtrykkelig mod derved at have anerkjendt nogen anden Forstaaelse af § 6.

Wessely: Jeg skal i Anledning af det sidste Foredrag blot bringe i Erindring, at i den Forsatning, som er givet, og hvorved Rigsraadet er institueret, findes en udtrykkelig Bestemmelse om, at det Vidtrag, som de enkelte Landsdele have at svare til Fællesudgifterne, skulle udredes. Jeg maa derfor tværtimod den sidste ærede Taler udtale, at det, at den anførte Bestemmelse er udgaaet af § 6, ikke indeholder nogen Erklæring om, at Kongeriget ikke er forpligtet til at betale noget til Fællesudgifterne. Det vilde føre meget for langt nu at gaae ind paa en Drøftelse af det hele Spørgsmaal. Jeg har blot villet fremsætte Indsigelse imod, at man af den Omstændighed, at der udelades en Bestemmelse i § 6, skulde kunne uddrage den Slutning, som den sidste ærede Taler har opstillet.

Sasle: Jeg maa henholde mig til, hvad der af den ærede næstsidste Taler (B. Christensen) er udtalt om den Betænkelighed, der kunde være ved at vedtage Finantsloven. Jeg vilde ogsaa have haft Betænkelighed derved, dersom jeg ikke ganske deelte hans Betragtning med Hensyn til den Udelabelse, der er steet i § 6. Den ærede sidste Taler anførte herimod, at der i den Forsatning, ifølge hvilken Rigsraadet bestaaer, er en Bestemmelse, som hjemler et Krav til den saakaldte særlige Kasse. Jeg troer aldeles ikke, at det har Noget som helst at betyde for Rigsdagen, hvad der bestemmes i andre Forsatninger. Derimod henholder jeg mig til Grundlovsindskrænkningen. I denne staaer som en Forpligtelse, der hviler paa Kongerigets særlige Kasse, at den skal udrede den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarchie fælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet fælles Indtægter. Naar der nu hverken er andre Landsdele, der bidrage, saa at det